

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 296/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **TAJANA, s. r. o.**, Dukelská 65, Gíraltovce, IČO 31 703 585, zastúpenej advokátskou kanceláriou **AK – TARABČÁK s. r. o.**, Hlavná 13, Prešov, IČO 36 859 109, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Jozefa Tarabčáka, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16 Ek 479/2021 z 5. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 Ek 479/2021 z 5. decembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a exekučného súdneho spisu vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka na základe exekučného titulu uznesenia Okresného súdu Svidník č. k. 4 C 119/2013 z 2. apríla 2019 (ďalej len „exekučný titul“) bola zaviazaná na úhradu trov konania v sume 4 452,17 eur v prospech žalovaného v exekučnom titule označeného ako „**[REDACTED]**“

(ďalej aj „úpadca“), podnikajúci pod obchodným menom **[REDACTED]**

žalovaný v základnom konaní, a preto má úplne jednoznačne a nespochybniteľne procesnú aktívnu legitimáciu na dané konanie. Pohľadávky sťažovateľky smerovali proti dlžníkovi [REDAKOVANÉ], ktorého správcom konkurznej podstaty je oprávnený. Okresný súd teda vzhľadom na uvedené uzavrel, že sťažovateľka ako povinná má pohľadávky proti úpadcovi, a nie proti oprávnenému a ich uspokojenia sa môže domáhať len v rámci daného konkurzného konania úpadcu – [REDAKOVANÉ], v rámci delenia konkurznej podstaty tohto úpadcu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým nebolo vyhovené návrhu na zastavenie exekúcie, podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Závery okresného súdu v napadnutom uznesení sú nesprávne, v rozpore s ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, majúce charakter svojvôle a arbitrárnosti.

b) Sťažovateľka nechcela v konaní vedenom Okresným súdom Svidník pod sp. zn. 4 C 119/2013 žalovať správcu ako fyzickú osobu, čomu nasvedčuje aj označenie žalovaného v tejto veci, pričom v prípade jej úspechu by išlo o pohľadávku proti podstate a bolo by možné jej uspokojenie z podstaty úpadcu. Obe pohľadávky sťažovateľky boli pohľadávkami proti podstate, ktoré mali byť uspokojené z podstaty. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k pohľadávke, ktorá bola priznaná správcovi konkurznej podstaty na trovách konania, ktoré vznikli v priebehu konkurzu a boli financované z konkurznej podstaty: *„Bolo by preto nespravodlivé voči veriteľom úpadcu, ak by sa do podstaty nedostala titulom trov konania suma, o ktorú bola podstata ukrátená vynaložením nákladov na trovy konania. [REDAKOVANÉ], ak by to mala byť jeho osobná pohľadávka, by tým získal obohatenie na úkor podstaty“*

c) Napadnutým uznesením okresný súd zasiahol aj do práva sťažovateľky vlastniť majetok, keď jej nepriznal ochranu pred nezákonnou exekúciou, ako aj do práva pokojne užívať svoj majetok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie základného práva vlastniť majetok a práva na pokojné užívanie majetku (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením okresného súdu o nevyhovení návrhu na zastavenie exekučného konania.

9. Ústavný súd považuje za rozhodujúce skutkové zistenie okresného súdu vo vzťahu k otázke, kto je oprávneným z exekučného titulu. Na odstránenie pochybností okresný súd nahliadnutím do súdneho spisu dotknutého konania vedeného Okresným súdom Svidník pod sp. zn. 4 C 119/2013 z obsahu žaloby podanej sťažovateľkou ustálil, že žalobou sa domáhala náhrady škody proti správcovi konkurznej podstaty spôsobenej pri výkone jeho činnosti ako správcu, čo je nárok smerujúci proti fyzickej osobe – správcovi, a nie proti úpadcovi, ktorý počas konkurzného konania

nemôže v súdnom konaní vystupovať sám, ale len prostredníctvom ustanoveného správcu konkurznej podstaty. Záver o tom, že oprávneným z exekučného titulu je osoba správcu s ohľadom na povahu vymáhaného nároku, potvrdzuje aj odborná literatúra („Správca by bol zaviazaný osobne len vtedy, ak by bol žalovaný za výkon funkcie z titulu zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil.“ ĎURICA, M. *Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár*. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021, s. 432.), na čo poukázal aj okresný súd v napadnutom uznesení.

10. Označenie žalovaného v záhlaví exekučného titulu môže vyvolávať otázky, či bol žalovaným správca ako samostatná fyzická osoba alebo bol žalovaným subjektom úpadca zastúpený správcom. V tomto kontexte okresný súd správnym procesným postupom odstránil pochybnosť vyslovenú sťažovateľkou o tom, či oprávnený je skutočne osobou oprávnenou z exekučného titulu, a teda jej svedčí aktívna vecná legitímácia na podanie návrhu na vykonanie exekúcie. Okresný súd sa teda materiálne zaoberal obsahom žalovaného nároku, pričom usúdil, že tento nárok smeroval proti osobe správcu. Jeho závery sú jasné, logické a dostatočne odôvodnené, preto ústavný súd nevidel možnosť porušenia označeného základného práva na spravodlivý proces.

11. Sťažovateľke zároveň nemožno prisvedčiť, že v tejto súvislosti malo dôjsť aj k porušeniu jej základného práva vlastniť majetok, resp. práva na pokojné užívanie majetku, keďže sťažovateľkou namietaná nezákonnosť exekučného konania nebola ústavným súdom indikovaná.

12. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu